

ภาคผนวก

วาทะของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด
จันทสโร) คัดจากพระนิพนธ์ของสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ
(ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถร) สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ ๑๗ วัด
พระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพมหานคร สมัยทรงสมณ-
ศักดิ์ เป็น “พระธรรมวโรดม”

“เป็นมหากุศล เมื่อเราตอยาก
อุบาสิกานวมได้อุปการะเรา
ครั้นอุบาสิกานวมยากจนเราได้ช่วยอุปถัมภ์
ที่สุดต่อที่สุดมาพบกัน
จึงเป็นมหากุศลอันยากที่จะหาได้ง่ายๆ”

“การศึกษานั้นเปลี่ยนชีวิตผู้ศึกษาให้สูงกว่าขั้นเดิม
คนที่มีการศึกษาจะได้อะไรดีกว่า
ประณีตกว่าผู้อื่น
คนมีวิชาเท่ากับได้สมบัติจักรพรรดิ ใช้ ไม่หมด”

“เจ้าคณะอำเภอสงมาเพื่อให้รักษาวัด และปกครอง
    ตกเตือนว่ากล่าวผู้อยู่วัดโดยพระธรรมวินัย
    อันจะให้วัดเจริญได้ต้องอาศัยความพร้อมเพรียง
    และเห็นอกเห็นใจกัน จึงจะทำความเจริญได้
    ถันนี้ ไม่คุ้นเคยกับใครเลย มาอยู่นี้เท่ากับถูกปล่อย
    โดยไม่รู้ว่าจะหันหน้าไปพึ่งใคร เพราะต่างไม่รู้จักกัน
    แต่ก็มั่นใจว่า ธรรมที่พวกเราปฏิบัติตรงต่อพระพุทธโอวาท
    จะประกาศความราบรื่น และรุ่งเรือง
    ให้แก่ผู้มีความประพฤติเป็นสัมาวาปฏิบัติ
    ธรรมวินัยเหล่านั้นจะกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไป
    พวกเราวาทกันมาคนละหลายๆ ปี ปฏิบัติธรรมเข้ากันไหน
    มีพระปาฏิโมกข์เรียบร้อยอย่างไร
    ทุกคนทราบความจริงของตนได้
    ถ้าเห็นไปตามแนวพระธรรมวินัยก็น่าสรรเสริญ
    ถ้าผิดพระธรรมวินัยก็น่าเศร้าใจ
    เพราะตนเองก็ติเตียนตนเอง
    ได้เคยพบมาบ้าง แม้บวชตั้งนานนับสิบๆ ปี
    ก็ไม่มีภุมิจะสอนผู้อื่น จะเป็นที่พักของศาสนาก็ไม่ได้

ได้แต่อาศัยศาสนาอย่างเดียว
ไม่ทำประโยชน์ให้เกิดแก่ตนและเกิดแก่ท่าน
ซ้ำร้ายยังทำให้พระศาสนาเศร้าหมองอีกด้วย
บวชอยู่อย่างนี้เหมือนตัวเสฉวน
(เรื่องเสฉวนนี้หลวงพ่อกำนวณบุญตบ่อยๆ ต่อมาก็หายไป)
จะได้ประโยชน์อะไรในการบวช ในการอยู่วัด
ฉันมาอยู่วัดปากน้ำ จะพยายามตั้งใจประพฤติให้เป็นไป
ตามแนวพระธรรมวินัย พวกพระเก่าๆ จะร่วมกันกันได้
หรือว่าจะไม่ร่วมด้วย ก็แล้วแต่อัธยาศัย
ฉันจะไม่รบกวนด้วยอาการใดๆ
เพราะถือว่าทุกคนรู้สึกผิดชอบด้วยตนเองดีแล้ว
ถ้าไม่ร่วมใจ ก็ขออย่าขัดขวาง
ฉันก็จะไม่ขัดขวางผู้ ไม่ร่วมมือเหมือนกัน
ต่างคนต่างอยู่ แต่ต้องช่วยกันรักษาระเบียบของวัด
คนจะเข้าจะออกต้องบอกให้รู้ ที่แล้วมาไม่เกี่ยวข้อง
เพราะยังไม่อยู่ในหน้าที่
จะพยายามรักษาเมื่ออยู่ในหน้าที่”

“เด็กๆ ที่ไร้การศึกษา เป็นคนรกรากชาติ
มาเที่ยวรังแกวัด
ต่อไปก็กลายเป็นพาล”

“ดอกไม้ที่หอม

ไม่ต้องเอาน้ำหอมมาขรม ก็หอมเอง

ใครจะห้ามไม่ได้

หากศพ ไม่ต้องเอาของเหม็นมาละเลงใส่

หากศพก็ต้องแสดงกลิ่นศพให้ปรากฏ

ปิดกันไม่ได้”

“บรรพชิตที่ยังไม่มา ขอให้มา
ที่มาแล้ว ขอให้อยู่เป็นสุข”

“เห็นคุณพระพุทธรูปศาสนาใหม่ละ”

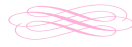
“ไหว้สวัสดี”

“ນາສອສາ ພູດໄປຢ່າງໄຮ້ຮຸນ
ໄວ້ວິກັກ ເກຈະບັນຖາຕີ້ນໄດ້ຢ່າງໄຮ
ເປັນຄ້ອຍຄຳຂອງຄົນແກວະ”

“เรื่องตื้นๆ ไม้เงาตกใจอะไร
ธรรมชาติเป็นของจริง
ของจริงนี้จะส่งเสริมให้วัดปากน้ำเด่นขึ้น
ไม่น้อยหน้าใคร
พวกแกคอยดูไปเถิด”

“เราทั้งหลาย
พระพุทธรูปศาสนาแท้ ได้หรือ
ธรรมของพระพุทธเจ้าต้องจริง
ธรรมกายไม่เคยหลอกหลวงใคร”

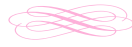
“สร้างคนนั้นสร้างยาก
เรื่องเสนาสนะไม่ยาก
ใครมีเงินก็สร้างได้
แต่ความสำคัญต้องสร้างคนก่อน”

“งานที่เคยทำอย่างไรอย่าให้ทิ้ง
จงพยายามกระทำไป
และจงเลี้ยงวิภะสามเณรดั่งเคยทำมา”

“เราเป็นลูกพระพุทธรเจ้า
เมื่อกาย วาจา ใจ บริสุทธิ์ แล้ว
ย่อมมีสิทธิ์ให้บรรดากษัตริย์พระพุทธรเจ้าได้
และใช้ได้จนตลอดชีวิต
ถ้าไม่บริสุทธิ์แล้ว แม้จะเอาไปใช้ ก็ไม่ถาวรเท่าไร”

“เมื่อได้ธรรมกายแล้ว
ย่อมทำประโยชน์ได้หลายอย่าง
ถ้าจิตเป็นกุศล
แม้โรคภัยไข้เจ็บก็ช่วยแก้ ได้
ในเมื่อโรคนี้ยังไม่ว้าวเข้าขอตกใจจ๋า”

“พระ (พระผไทงของขวัญ) ของเรมวีคุณเภาพสูง
ยั้งกว่าราศาดเย
เอนพ่นบาท หวันบาทนั้
ยั้งไ้สวกับคุณเภาพของพระเสยอึก”

“ช่วงเกิดชาติไต้ย่นเรา
ดีกว่าเราไต้ย่นเขา
การที่เราถูกไต้ย่นนั้น
เพราะทำงานก้าวหน้าไป”

